

Nora Roberts

Titokzatos csillag

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelről vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Nora Roberts, 1998 – Harlequin Magyarország Kft., 2017

A mű eredeti címe: *Secret Star* (Silhouette, Intimate Moments)

● *Magyarra fordította:* Kánya Krisztina

Második, átdolgozott kiadás

● *Kép:* iStockphoto

ISBN 978-963-448-002-0

HU ISSN 1588-8096

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konzern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2017

● *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

● *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

● *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

● *Műszaki vezető:* Sári Szabó Mária

● *Telefon:* +36-1-488-5569; e-mail cím: harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.harlequin.hu

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és rejtvény-pályázatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Résztételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

● *Szedés:* Harlequin Magyarország Kft.

● *Nyomás:* RAS-Nyomda Kft.

● *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.

● *Megrendelés száma:* 701601

● *Nyomatás időpontja:* 2016/51.

● *Felelős vezető:* Futó Imre ügyvezető igazgató

A The New York Times sikerszerzője

NORA
ROBERTS
TITOKZATOS
CSILLAG

1.

A festmény egy női arcot ábrázolt, amely láttán a férfi szemlélőnek elakadt a lélegzete, és istennői szépsége még álmában is kísértette. Ennél tökéletesebb vonások talán nem is léteznek a természetben. Éjkék szeme fülledt érzékiségről mesélt, és mindentudón mosolygott sűrű, fekete szempillái alól. Pompás szemöldökét csábos kis anyajegy tette még különlegesebbé, amely a bal oldali ív alsó, elkeskenyedő végében vonta magára a figyelmet. A bőre tiszta volt, mint a friss hó, éppen csak egy árnyalatnyit rózsaszín, hogy a szemlélő azt hisse, csupán az érte fellobbanó szenvedély pirosíthatja ki. Az orra pedig finom, nemes metszésű.

Az ajkán, melyet – édes istenem! – semmiképp sem lehetett figyelmen kívül hagyni, incselkedő mosoly játszott. Lágynak tűnt, ugyanakkor mégis határozottnak. Élénkpiros színe pedig éppolyan csábító volt, mint a szirének éneke.

Ezt az elképesztően csodás arcot dús, sötétbarna haj keretezte, mely vad zuhatagként hullott a lány meztelen, tejfehér vállára. Pompás, lágyság és csillogó, amilyenbe még egy erős férfi is szívesen temetné az arcát.

Grace Fontaine, állapította meg Seth, a tökéletes női szépség megtestesítője. Milyen kár, hogy meghalt!

Bosszankodva fordult el a festménytől, mert minden gondolata egyre csak a nő körül járt. De nem tehetett róla, nem tudta kikapcsolni az agyát, és pillantása minduntalan visszavándorolt a képre. Miután a helyszínelők befejezték a munkájukat, s a holttestet a hullaházba szállították, egy kis időre egyedül akart maradni a házban. Az áldozatot előzőleg körberajzolták a padlón; a csúnya körvonal csak elcsúfította a csillogó, gesztenyefa parkettát.

Nem volt nehéz eldönteni, hogyan halt meg. Az emeletről esett le, át a körkörös futó korláton, mely egy darabon el is törött, s most csak csonkok meredeztek a helyén, bájos arcával egyenesen bele egy hatalmas üvegasztalba.

A halál elvette a szépségét, gondolta Seth. Milyen kár érte! Az sem okozott különösebb nehézséget, hogy megállapítsa, nem baleset történt.

A ház maga pompázatos, nézett körül. A magas mennyezet miatt a nappali még tágasabbnak tűnt, s a fél tucat tetőablakon át beszűrődő rózsaszínes fény, melyet az épp lenyugvó nap küldött búcsúzóul, reménykedve világította meg a helyiséget. A lépcsőtől kezdve az ajtókon át az ablakokig minden nőies ízlést tükrözött, lekerekítettség jellemezte az egész házat. A fa- és üvegelemek fényesen csillogtak, az antik bútorokról pedig első ránézésre megállapította, hogy gondosan összeválogatta őket a tulajdonos.

Nem lesz könnyű kiszedni azokat a fránya vérfoltokat abból a világosszürke kanapéból! – töprengett tovább.

Megpróbálta elképzelni, hogy is nézhetett ki a ház azelőtt, hogy valaki lelökte Grace Fontaine-t az emeletről és felforgatott minden szobát.

Akkor semmiképp sem találkozott volna öszszetört szobrocskákkal és felhasogatott díszpárnákkal. A virágok is minden bizonnyal művészi elrendezve díszeltek a vázákban, nem pedig a perzsaszőnyegek bonyolult mintáiba taposva. Vérnyomokat, üvegszilánkokat és ujjlenyomatok keresésére szolgáló port semmi esetre sem látott volna maga körül.

Grace Fontaine kiemelkedően jó anyagi körülmények közt élt, állapította meg magában. Végül is megengedhette magának. Amikor elérte a huszonegyet és nagykorúvá vált, az elkényeztetett árva, aki kicsapongásairól volt hírhedt, egy csapásra a Fontaine-birodalom örökösnejévé lett. Kitűnő iskolákba járt, mindenki odavolt érte, csak saját családjának, a régimódi Fontaine-eknek okozott mindig fejfájást, legalábbis így képzelte Seth.

Szinte nem telt el úgy hét, hogy ne említették volna a nevét valami miatt a *Washington Post* társadalmi rovatában, vagy legalább egy lesifotós fényképe ne jelent volna meg róla valamelyik pletykalapban. Bár rendszerint nem a példászerű viselkedése miatt vonta magára az újságírók figyelmét.

Ettől a legújabb és egyben utolsó kalandjától visszhangos lesz a sajtó, amint kiszivárog a híre.

Bizonyára ismét előszedik az összes botrányát, nem felejtkezve meg arról, hogy tizenkilenc éves korában aktkép jelent meg róla. Bizonyára felhánytorgatják, hogy egy nős angol lorddal szenvedélyes szerelmi viszonyba bonyolódott, majd azt, hogy nem sokkal később egy hollywoodi szívtipróval vigasztalódott.

Seth jól emlékezett, hogy más nevek is feltűntek a lány mellett. Egy szenátor, egy híres író, egy festő, aki az arcképét festette és egy rockzenész, aki a pletyka szerint véget akart vetni az életének, amikor Grace kiadta az útját. Sok férfit elfogyasztott rövidke élete során. Még csak huszonhat éves volt. Sethre hárult a feladat, hogy kiderítse a halála körülményeit, a gyilkos kilétét és indítékát.

Az indítékra máris volt egy tippje: a *Mitrász csillagai*. A három felbecsülhetetlen értékű kék gyémánt, melyek Grace egy barátnőjének kétségbeesett és átgondolatlan tette nyomán egész lavínát indítottak el. A három kő, amelyet valaki meg akart kaparintani.

A hadnagy összeráncolt homlokkal járta az üres szobákat, miközben igyekezett összerakni az eseményeket, amelyek ide szólították. Mivel a mitológia gyermekkorától érdekelte, ennek köszönhetően a *Három csillag* történetét is ismerte valamennyire. A mítosz szerint egy arany háromszögben foglaltak helyet, amely egy Mitrász-szobor kezében nyugodott.

Az első gyémánt a szerelmet és a szeretetet jelképezi, jutott az eszébe, miközben felkaptatott az íves lépcsőn az emeletre. A második a tudást, a

harmadik pedig a nagylelkűséget. A mítosz úgy tartotta, hogy aki mindhárom követ birtokolja, isteni hatalomra és halhatatlanságra tesz szert.

Ezt persze értelmes ember nem hiheti el. Hát nem furcsa, merengett a férfi, hogy az utóbbi időben ragyogó, kék kövekről álmodtam, meg egy sötét kastélyról, mely a ködbe vész, s egyik termében temérdek kincset halmoztak fel? Egy férfi is szerepelt az álmában, akinek a tekintete olyan volt, mintha magával a halállal nézne farkasszemet, ötlött az eszébe, amikor azon igyekezett, hogy felidézze a részleteket. Meg egy nőre is emlékezett, akinek szépsége leginkább egy istennőére hasonlított. Az álom a saját erőszakos halálával végződött!

Lerázta magáról a nyomasztó érzéseket. Tényekre, józan tényekre volt szüksége, amelyekre alapozhatott. Olyanokra, mint a három, hatalmas kék gyémánt, amelyek egyenként is több mint száz karátosak voltak, és vagy fél tucat király váltságdíját ki lehetett volna fizetni velük. Annak, aki meg akarta őket szerezni, nem számított sokat az emberélet.

A holttestek úgy sorjáznak, mint egy favágó fejszéje nyomán a kivágott fák, gondolta, miközben a hajába túrt. A sorrendet tekintve az első áldozat Thomas Salvini volt, a *Salvini Drágakő- és Ékszerkereskedés* egyik tulajdonosa. A *Smithsonian* őket mint neves drágakőszakértőket bízta meg a gyémántok eredetének hitelesítésével és értékük felbecslésével. Bizonyítékok

igazolták, hogy Thomas Salvini és ikertestvére, Timothy nem érte be ennyivel.

Több mint egymillió dollár készpénz bizonyította, hogy egészen más tervük volt a kövekkel. Valakinek nagyon fájt rájuk a foga, ha ennyi előleget kifizetett.

Ezt igazolta egy bizonyos Bailey James valómása is, aki a Salvini ikrek mostohahúga volt, és akinek a szeme láttára Timothy lemészárolta Thomast. A feddhetetlen hírű drágakőszakértő arról is beszámolt, hogy rájött mostohatestvérei tervére, miszerint lemásolták a köveket, hogy eladják az eredetiket, és az értük kapott pénzzel külföldre szökjenek.

Amikor mindezt megtudta, egyedül akarta kérdőre vonni a mostohatestvéreit, csóválta meg Seth a fejét, amikor erre gondolt. Ahelyett, hogy felhívta volna a rendőrséget! De még mielőtt leleplezte volna őket, a három gyémánt közül kettőt átküldött a két legjobb barátnőjéhez. Szétválasztotta őket, hogy nagyobb biztonságban legyenek.

– Ki érti ezeket a civileket! – sóhajtotta a férfi.

Mindenesetre drága árat kellett fizetnie a meg gondolatlanságáért! – futott át az agyán. Besétálni csak úgy egy ilyen elvetemült gazfickóhoz! Csoda, hogy megmenekült! Így is napokra elveszítette az emlékezőképességét.

Belépett Grace hálósobájába, s aranybarna szeme hűvösen pásztázott végig a kegyetlenül fel-forgatott helyiségen.

Bailey James esze mindezek után sem jött meg! Ahelyett, hogy most már tényleg elment volna a

rendőrségre, felbérelt egy magánnyomozót, akit csak úgy találomra választott ki a telefonkönyvből, keskenyedett el Seth ajka a bosszúságtól. Nem sokra tartotta az efféle foglalkozást, azt azért mégis el kellett ismernie, hogy Baileynek szerencséje volt. Egy elég ügyes fickót fogott ki. Ismerve a többit, Cade Parrist akár még jónak is mondhatná, ám esküdni mert volna, hogy a fickónak csak a vakszerencse segítségével sikerült kiszagolnia az ügyet.

Ráadásul eközben majdnem meg is ölték, s itt jött a sorban a második hulla. Timothy Salvini azóta a testvéréhez hasonlóan már alulról szagolja az ibolyát. Nem hibáztatta Parrist, hiszen csak védekezett a késsel rátámadó Salvini ellen, de a testvérgyilkos halála a nyomozás szempontjából újabb zsákutcát eredményezett.

Eseménydúsan telt a július negyedik hétfője Bailey James másik barátnőjének is, aki egy fejtámasz társaságában menekült. Seth fáradtan megdörgölte a szemét, majd az ajtófélfának támaszkodott.

M. J. O'Leary... Nemsokára személyesen fogja kihallgatni, ami egyben azt is jelentette, hogy neki kell közölnie vele és Bailey Jamesszel, hogy Grace barátnőjük meghalt. Az efféle feladatok is a kötelességei körébe tartoztak.

O'Leary megőrizte a gyémántját, s egy Jack Dakota nevű fejtámaszszal szombat délután felszívódott. Még csak hétfő este volt, de a nőnek és társának így is sikerült egyet s mást kiderítenie, ami három újabb hullát eredményezett.

Seth elgondolkodott a kétes hírű és roppant ostoba kezesen, aki nemcsak becsapta Dakotát, amikor hamis iratokkal rávette, hogy kerítse kézre M. J.-t, hanem a háttérben még zsarolással is foglalkozott. A nőt üldöző bérgyilkosoknak is bizonyára volt némi elszámolnivalójuk vele, így történhetett, hogy végül holtan találták lepusztult irodájában. De aztán maguk a gazfickók is pórul jártak az esőtől csúszós autópályán.

Itt is csak zsákutcával végződött a történet!

Mint ahogy nagy valószínűséggel Grace Fontaine-é is azzal végződik Ugyan miről is árulkodhatnának az üres szobák és a szétdobált holmik? Ennek ellenére Seth feltett szándéka volt, hogy centiméterről centiméterre még egyszer átkutatja a terepet. Mindig így csinálta. Mindig alaposan és körültekintően dolgozott, hogy megtalálja a választ. A rendben hitt, és a törvényben. De mindenekelőtt az igazságban.

Seth Buchanannek már a nagyapja is rendőr volt, maga pedig mostanra a hadnagyi rangig küzdötte fel magát, amit a rendőri munkához való kitűnő, talán örökölt érzékével, elképesztő türelmével és szigorú tárgyilagosságával érdemelt ki. Az emberei tisztelték, néhányan tartottak is tőle. Tudta, hogy a háta mögött gyakran csak mint *Gépet* emlegetik, de ezt cseppet sem tartotta sértőnek. Az érzelmeknek, a szenvedélyességnek, a bánatnak és a büntudatnak, melyek a civileket jellemzik, semmi keresnivalója sem volt a munkájában.

Ha hűvösnek, tartózkodónak vagy esetleg érzéketlennek tartották, bóknak tekintette.

Még egy percig időzött az ajtóban, s a szoba túlsó felében álló mahagónikeretes tükörben megpillantotta magát. Magas volt, és arányos testfelépítésű. Sötét zakója alatt acélkeménységű izmok duzzadtak. Mivel egyedül maradt, meglazította a nyakkendőjét, s sűrű, enyhén hullámos haja is kissé kócosan meredezett, minthogy az imént beletúrt. Az arcába hulló tincset kisimította, így még jobban érvényesült szögletes álla és barna bőre.

Az orra néhány évvel azelőtt, amikor még egyenruhában szolgált, eltörött, s mosolytalan arcának ez csak még keményebb vonásokat kölcsönözött. Amúgy is ritkán mosolygott – távolságtartó merevsége az ajkára is kiült. Barna szeme, melynek színe egy régi festmény óaranyára emlékeztetett, hűvösen csillogott egyenes, fekete szemöldöke alatt.

A tenyere széles volt, s az egyik ujján apja gyűrűjét viselte, amelybe két szót véstek: *Szolgálunk* és *Védünk*.

Mindkét kötelességét komolyan vette.

Lehajolt, hogy felvegyen egy piros selyemhalmazt, amely a perzsaszőnyegre hajigált ruhakupac legtetején hevert. Érdes ujjjaival megtapogatta a finom anyagot. A selyemköntös ahhoz a rövid hálóinghez tartozott, amelyet az áldozat viselt, állapította meg.

Csak mint szerencsétlenül járt áldozatra akart rá gondolni, és nem mint arra a nőre, akit a festményen látott, és végképp nem mint az istennőre, aki

felkavaró álmában jelent meg. Haragudott magára, amiért egyre csak a lenyűgöző szépségű nőt látta maga előtt. A hatalma a tökéletességében rejlik, gondolta, azaz már csak rejlett, javította ki magát. Megvolt a képessége, hogy olyan mélyre jusson a férfiak elméjében, míg azok mind egy szálig a lába előtt heverték.

Bizonyára senki sem tudott neki ellenállni, gondolta, miközben még mindig a piros selyemholmit szorongatta. Mint ahogy elfelejteni sem tudták egykönnyen. Veszélyes egy nő lehetett!

Talán épp egy férfi kedvéért öltötte magára azt a kis piros hálóinget? – töprengett. Vajon várt valakit, akivel egy szenvedélyes estét akart együtt tölteni?

Vajon hol lehet a harmadik gyémánt?

Talán a hívatlan látogató megtalálta és magával vitte? A földszinti könyvtár széfjét feltörték és kiürítették. Az esze azt súgta, hogy Grace valami értékeset tartott ott. Mégis innen fentről zuhant le.

Talán futott, mert üldözték? Vajon miért engedte be a támadóját? Az erős zárral nem babráltak. Olyan elővigyázatlan lett volna, hogy ajtót nyitott egy idegennek, amikor semmi más nem volt rajta, csak egy lenge selyeming?

Vagy talán ismerte az illetőt?

Elképzелhető, hogy fecsegett neki a gyémánt-ról, talán még meg is mutatta. Mire a lángoló szenvedély egy csapásra kapzsisággá változott. Előbb összeszólalkoztak, aztán egymásnak estek. Civakodás közben pedig átesett a korláton.

A felfordulás is talán csak álcázni hivatott a támadó tettét.

Ez is egy lehetőség, vélte a férfi. Lent a munkatársai megtalálták Grace barátainak és ismerőseinek vastag név- és címjegyzékét, így adta magát a feladat, hogy minden egyes nevet végignyálazzon. Mint ahogy az üres, Maryland állambeli potomaci házat is tüzetesen át fogja majd fésülni a csapatával.

De előbb találkoznia kell néhány emberrel, hogy közölje velük a szomorú hírt, és újabb részleteket derítsen ki. Ráadásul meg kell kérnie Grace Fontaine egyik barátját vagy családtagját, hogy hivatalosan is azonosítsa a holttestet.

Előre sajnálta, hogy valakinek, aki szerette, látnia kell azt az összeroncsolt arcot.

Kihullott a kezéből a finom ruhadarab, majd egy utolsó pillantást vetett a szobára. A hatalmas ágy mellett összetaposott virágok és mutatós antik üvegcsék heverték a földön, melyek úgy csillogtak, mint a drágakövek. Már akkor tudta, hogy ez az illat, amelyet itt érez, kísérteni fogja csakúgy, mint a tökéletes szépségű arcról készült olajfestmény a földszinti nappaliban.

Már teljesen besötétedett, amikor Seth másodjára is visszament a házba. Semmi szokatlan sem volt abban, hogy késő estig dolgozott, s minden idejét az ügy megoldásának szentelte. A munkáján kívül más nem létezett az életében, és soha nem is akarta, hogy létezzék. A nőket, akikkel társaságba járt, vagy épp csak eltöltött egy-egy estét,

megfontoltan, mondhatni számítón válogatta ki. A legtöbbjük így is borzasztó nehezen viselte, hogy a munkája rengeteg idejét elveszi, így tartós kapcsolata nem alakult ki egyikükkel sem. Mivel megértette, hogy várni valakire sok időt, energiát, türelmet és szeretetet igényel, sosem érte váratlanul a magukat elhanyagoltnak érzett barátnők panasza, duzzogása és vádja.

Ezért aztán sosem ígért senkinek semmit, és egyedül élt.

Tudta, hogy itt a tethelyen már nem sok mindent tehet, inkább be kellene mennie az irodájába, vagy legalábbis haza, hogy kiszellőzzön a feje, és tisztán lásson. De valami miatt úgy érezte, hogy vissza kell jönnie. Nem a ház, hanem a nő miatt, ismerte be. A kétszintes, fából és üvegből épült ház cseppet sem érdekelte, bármilyen lakályos is volt.

Sokkal inkább a festményen látható arc.

A kocsiját a felhajtón hagyta, s az épülethez sétált, melyet hatalmas, öreg fák és gondosan nyírt bokrok vettek körül. Belépett a házba, felkattintotta a villanyt, s a hallban lévő csillár fényárba borította a helyiséget.

Az emberei már elkezdték körbejárni a szomszédokat – ami, meg kell hagyni, egyhangú munka volt –, hátha valaki hallott vagy látott valamit hasonlóan pazar otthonából. A rendőrségi orvos még nem látott munkához. Ez érthető is, hiszen az ünnep miatt kevesen vannak szolgálatban. Így a hivatalos jelentés elkészítése is tovább fog tartani, vonta le Seth a következtetést.

De amikor odament, amely a mázas kerámialappal kirakott kandalló felett lógott, már cseppet sem érdekelte a jelentés.

Grace Fontaine-t szerették. Eddig alábecsülte a barátság fontosságát, de rögtön megértette, milyen fontos dolog ez, amikor arra a mérhetetlen fájdalomra gondolt, amely a két nő arcán jelent meg, akikkel nemrég közölte a hírt.

Bailey Jamest és M. J. O’Learyt Grace-szel a lehető legszorosabb barátság fűzte össze. Szívből sajnálta – márpedig ritkán sajnált bármit is –, hogy nem lehetett kíméletesebb.

Őszinte részvétem!

A zsaruknál mindennapos dolognak számít a halál – számukra az élet majdnem mindig erőszakosan ér véget, és mindig váratlanul. Sokszor kellett már ezt mondania, de ahogy az imént megtette, a törékeny szőke és a macskaszemű vörös teljesen összetört. Porba sújtottan kapaszkodtak egymásba.

Az őket kísérő két férfinak mondania sem kellett, hogy hagyja magára Baileyt és M. J.-t a gyászában. A kérdésekkel és vallomásokkal még várnia kellett. Semmit sem tudott volna mondani vagy tenni, amivel enyhíthette volna fájdalmukat.

Grace Fontaine-t szerették, állapította meg újra, ahogy a festményről lemosolygó nő kék szemébe nézett. Nemcsak a férfiak vágyának, hanem két barátnő szeretetének a tárgya is volt. Vajon mit rejthetett az a szempár és arc, melynek tulajdonosa ilyen feltétel nélküli barátságot érdemelt ki?

– Ki a fene voltál? – mormolta, amire csak a festmény kacér, hívogató mosolya felelt. – Túl szép vagy ahhoz, hogy igaz légy! Túlságosan is a tudatában vagy a szépségednek ahhoz, hogy érző szívű legyél! – visszhangozta az üres ház mély, fáradtságtól rekedt hangját.

Zsebre dugta a kezét, majd visszaereszkedett a sarkára

– És túl halott ahhoz, hogy bármi is érdekeljen – fordult el a képtől, majd az a kellemetlen érzése támadt, hogy a nő figyel.

Méretegi.

Még fel kellett hívnia a legközelebbi hozzátartozóit, a virginiai nagynénit és nagybácsit, akik a szülei halála után felnevelték. A nagynéni egy vilában nyaral Olaszországban, ami egyben azt is jelenti, hogy ma este már nem tudja értesíteni.

Olaszországi villák, merengett el, kék gyémántok és olajfestmények zafírkék kerámialapokkal kirakott kandallók felett. Mindez távol állt tőle és erősen középosztálybeli neveltetésétől.

Ugyanakkor tudta, hogy az erőszak mindenkire egyformán lesújthat.

A nap végeztével csak egy icipici házba fog hazamenni, amely egy zsebkendőnyi telken áll, mellette pedig több tucat hasonló ház összezsúfolva. Üresen fogja találni, mivel eddig még egyetlen nővel sem találkozott, akivel meg akarta volna osztani ezt a nem túl nagy fészket. Persze ettől még az otthona, ahol biztonságban érzi magát.

De ez a ház, ahol csillog-villog minden fafelület csakúgy, mint a hatalmas üvegtáblák és az

úszómedence vize, a lejtős gyepen pedig gondozott bokrok nőnek, nem tudta megvédeni úrnőjét.

Megkerülte a rideg körvonalat a padlón, majd ismét az emelet felé vette az irányt. Idegesnek érezte magát, s a munkát tartotta a legjobb módszernek, hogy megnyugodjon. Arra gondolt, hogy egy nő, aki ilyen eseménydús életet élt, mint Grace Fontaine, talán a sok kalandról és a hozzájuk kapcsolódó érzéseiről naplót vezetett.

Hangtalanul átkutatta a hálószobáját, tudva, hogy máris rabul ejtette az a csábító illat, melyet a nő hátrahagyott. Levette, majd zsebre vágta a nyakkendőjét. A fegyvere, melyet vállszíjában hordott, már annyira hozzánőtt, hogy szinte nem is érezte a súlyát.

Minden lelkiismeret-furdalás nélkül átkutatta a fiókokat, amelyek nagyjából már üresek voltak, s a tartalmuk a földön hevert szanaszét. Kihúzogatta őket a helyükről, hogy mögéjük nézhessen, és az aljukat is megvizsgálta, csakúgy, mint a matracét.

A lány ruháira pillantva oda nem illő módon az jutott eszébe, hogy ebből egy egész modellcsapatot fel lehetne öltöztetni, és hogy Grace a finom kelmeiket kedvelte. Mindenféle selyem, kasmír, szatén és finom szövésű gyapjú hevert a földön. Merész színeket és hozzájuk illő ékszereket hordott, bár az utóbbiakban a kék felé hajlott.

Ilyen kék szemmel miért is ne? – jutott megint csak az eszébe a festmény.

Azon kapta magát, hogy egyre az foglalkoztatja, vajon milyen lehetett a hangja. Illett-e ahhoz az érzéki arcához, és halk, fátyolos volt-e, hogy

ezzel is csak megigézza a férfiakat? Mindenesetre ilyenek képzelte el – titokzatosnak és érzékinek, mint az illatát, melyet még mindig a levegőben érzett.

Az arca és az illata illett az alakjához, állapította meg, ahogy belépett a hatalmas öltözőhelyiségbe. Biztosan nem elégedett meg a természet adta adottságaival. Sokszor elgondolkodott már azon, mi visz rá egy nőt arra, hogy szilikont tetessen a testébe, csak mert még jobban tetszeni akar a férfiaknak. És vajon melyik ostoba férfinak tetszene ez jobban a természetes formáknál?

Seth mindig is az őszinte nőket szerette. Sőt ragaszkodott is ehhez a tulajdonsághoz. Talán ez volt az egyik oka annak, hogy egyedül élt. Fejcsóválva szemlélte a felakasztott ruhák tömkelegét. Úgy tűnt, hogy itt már a gyilkosnak is elfogyott a türelme. Csak félretolta az akasztókat, így a ruhák összezsúfolva lógtak, de ahhoz már nem maradt kedve, hogy egyesével kiszórjon mindent.

Seth megítélése szerint a cipők száma jóval több mint száz párra rúgott, és egy egész falat beborító polcrendszer szolgált a táskák tárolására. Egy másik szekrényben újabb pulóvereket, sálakat és bizsukat talált, bár biztosra vette, hogy valódi ékszerből is volt jó néhány. Egypárat a földszinti széfben tarthatott, de a többit bizonyára bankban helyezte biztonságba.

Holnap reggel az első dolga lesz ezt ellenőrizni.

Szeretett zenét hallgatni, töprengett el, amint a vezeték nélküli hangfalakat tanulmányozta. Minden helyiségben látott belőlük, s a nappaliban

különféle CD-k, kazetták, sőt még régi lemezek is heverték széjjelszórva. Az ízlése meglehetősen ve-
gyesnek tűnt: Bachtól a rockig.

Vajon sokszor volt egyedül esténként? Olyankor zenét hallgatott? Előfordult akár egyszer is, hogy egy könyvvel a kezében – amelyet a könyvtára falait szegélyező tömött polcokról választott – összekucorodott méregdrága kandallója előtt?

Vagy inkább a kanapén abban a kis piros köntösben maga alá húzva gyönyörű lábát?

Egy pohár konyak a kezében, halk zene szól, s a tetőablakokon beragyognak a csillagok.

Nagyon is el tudta képzelni. Szinte maga előtt látta, ahogy felnéz rá, hátradobja a haját abból a varázslatos arcából, majd kihívóan elmosolyodik, amint rajtakapja, hogy figyelte. Félreteszi a könyvet, és hívogatón felé nyújtja a kezét. Aztán hal-
kan, érzékien felnevet, ahogy lehúzza maga mellé.

Már szinte érezte is.

És mivel majdnem érezte, egy percébe is belekerült, amíg hevesen dobogó szívét lecsendesítette.

Élve vagy holtan, az a nő egy boszorkány!

És azok az átkozott kövek, még ha nevetségesen hangzik is, csak megnövelték a hatalmát.

Csak az időmet vesztegetem, gondolta Seth. Leginkább a szabályok és a gyakorlat segítette a munkavégzésben, épp ezért vissza kell mennie, hogy megsürgesse az orvosszakértőket. Minél előbb tudnia akarja, mikor állt be a halál. Ráadásul az áldozat telefonkönyvében szereplő számokat is egytől egyig fel kellett még hívnia